

SÜRGÜN

sen kal ben gideyim
gözlerin damlasın yakama
bu dünyadan geçenlerin hatırı
yazılsın bütün kitaplara

içim yıkık bir değirmen
dışım ahşap evlerin öreni
ne zaman durdu bu değirmen
sudan geçmiyor taşın uğuntusu

kül çöreğim hamurum olurdu
bir avuç buğdayım gönlümün çırası
artık umutlarım bulutlardan uzak
gömütlüğüne sıkıyorlar kurşunu

bildiğim acıları gömüyorum
bir daha musallat olmasın insanlara
dilim gelmesin böyle tuzaklara
yormayın tavında dövdüğüm demiri

yepyeni çiçekler açıyor
tanrı kesmiyor hiç kimsenin yolunu
sıkı sıkı bağlandığım iplerden boşandım
kınalı parmakların isyanı bu sürgün

Mehmet Rayman